

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobců: a) Ing. T. S.
 b) M. N.

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
 sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. KrÚ 743/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se včasnou žalobou podanou soudu dne 25. 2. 2020 domáhali zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „městský úřad“) ze dne 27. 9. 2019 pod č.j. MUVM/35193/2019. Žalobci s rozhodnutími správních orgánů ve věci přestupků nesouhlasí.

2. Městský úřad citovaným rozhodnutím uznal žalobce a) vinného ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb.,

o některých přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a ve výroku II. uložil žalobci pokutu 1.000 Kč (a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč – výrok III.). Uvedeného přestupku se žalobce a) měl dopustit ve dnech 25. 7. 2017, 20. 9. 2017, 21. 9. 2017 a 22. 9. 2017 v ulici Cukrovarská ve Vysokém Mýtě tím, že opakovaně zvonil na zvonek soukromých prostor rodinného domu a tím budil obyvatele domu ze spánku. Tímto rozhodnutím byla rovněž uznána vinnou žalobkyně b), a to spácháním přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o přestupcích a pokusem přestupku proti majetku dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 téhož zákona (výrok IV). Ve výroku V. uložil městský úřad žalobkyni pokutu 500 Kč (a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč – výrok VI.). Přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o přestupcích se žalobkyně b) měla dopustit dne 21. 9. 2017 v ulici Cukrovarská ve Vysokém Mýtě tím, že opakovaně zvonila na zvonek soukromých prostor rodinného domu a tím budila obyvatele domu ze spánku. Pokusu přestupku dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o přestupcích se žalobkyně b) měla dopustit tím, že v ulici Cukrovarská ve Vysokém Mýtě dne 21. 9. 2017 opakovaně kopala do pravé přední pneumatiky motorového vozidla – čtyřkolky.

3. Žalobci podali proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

4. Třeba podotknout, že rozhodnutí městského úřadu ze dne 27. 9. 2019 je v pořadí druhým rozhodnutím ve věci, neboť první rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 10. 2018 bylo zrušeno žalovaným. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že městský úřad pochybil, když do řízení přibral jako účastníka řízení pana J. Š. (vlastníka sousedního pozemku a budov).

5. Žalobci v podané žalobě brojí proti rozhodnutí žalovaného a navrhují, aby toto rozhodnutí bylo soudem zrušeno. V případě, že soud návrhu na zrušení rozhodnutí nevyhoví, navrhují žalobci, aby soud pokutu snížil nebo od jejího uložení upustil. Poněkud rozsáhlou žalobu rozdělili žalobci v podstatě do čtyř okruhů (žalobních bodů).

6. V prvním žalobním bodu žalobci namítají, že společné zvonění na zvonky umístěné u dveří kovoobráběcí dílny v nočních hodinách nebylo úmyslnou schválností. Žalobci tak činili s úmyslem zastavit provoz strojů, neboť hluk z těchto strojů je v noci a v brzkých ranních hodinách budil ze spaní. Policie již odmítla opakovaně vyjíždět k nahlášeným případům rušení nočního klidu. Na tato zvonění až na naprosté výjimky nikdo nereagoval. Ve správním řízení nebylo nikterak prokázáno, že by se ze strany žalobců jednalo o schválnost s úmyslem vyprovokovat sousedy.

7. Ve druhém žalobním bodu pak žalobkyně b) namítá, že její jednání spočívající v tom, že opakovaně kopala pantoflem do pneumatiky čtyřkolky, nemohlo být klasifikováno jako pokus přestupku proti majetku. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že kopání do pneumatiky bylo z její strany činěno s úmyslem pneumatiku poškodit. Navíc celogumovým pantoflem žalobkyně pneumatiku poškodit nemohla. Kopnutí do pneumatiky učinila pouze ve stavu zoufalství.

8. Žalobci dále namítali, že v napadeném rozhodnutí není dostatečně odůvodněno uložení pokuty ve výši 1.000 Kč žalobci a) a 500 Kč žalobkyni b), neboť nebyl dostatečně přezkoumatelným způsobem posouzen stupeň společenské škodlivosti jejich jednání.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí při úvaze o výši pokuty přihlédl jako k polehčující okolnosti k existenci dlouhodobých sporů ohledně hluku šířeného z kovoobráběcí dílny. Neuvedl však, z jakého důvodu takovou skutečnost považoval za polehčující okolnost. Nezabýval se tím, zda je pohnutka žalobců znakem skutkové podstaty přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o přestupcích.

9. V závěrečném žalobním bodu pak žalobci namítali, že žalovaný nepřezkoumal správnost prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu námitek uvedených žalobci v odvolání. Žalovaný se nezabýval tím, zda jednání žalobců lze považovat za hrubé, překračující rámec pouhé nevhodnosti. V odvolání žalobci uvedli, že tvrzení městského úřadu o tom, že videozáznam jednoznačně prokazuje spáchání přestupku žalobci, považují za křivé obvinění. Ani s touto námitkou se však žalovaný nevypořádal. Nevypořádána zůstala i námitka žalobkyně b) stran toho, že městský úřad se nedostatečně zabýval otázkou, zda opakované kopnutí do pneumatiky je natolik společensky škodlivé, že takové jednání dosahuje stupně přestupku.

10. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a žalobní námitky odmítl. Na základě zjištěných důkazů bylo jednoznačně prokázáno, že žalobci v noci zvonili nejen na zvonky dílny, ale i soukromého bytu. Činili tak schválně, neboť byli rozzlobeni hlukem, bez úmyslu vyčkat reakce buzených sousedů. Žalovaný přihlédl k pohnutce žalobců jako k polehčující okolnosti, avšak tato pohnutka je nezbavuje odpovědnosti za protiprávní jednání. To, že byla pohnutka žalobců zohledněna až v odvolacím řízení, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. Rovněž tak pokus přestupku proti majetku, kterého se měla dopustit žalobkyně b) byl v řízení jednoznačně prokázán. Žalobkyně b) kopala do čtyřkolky opakovaně, intenzivně až se čtyřkolka rozkývala. Skutečnost, že k žádné škodě nedošlo, není z vůle žalobkyně b), ale dílem náhody. Výši uložené sankce považuje žalovaný za dostatečnou. Žalovaný je přesvědčen, že vypořádal všechny námitky žalobců uvedené v odvolání. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

11. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

13. Krajský soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobců v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním

důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13).

14. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

15. Ze správního spisu krajský soud zjistil tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

16. Na videozáznamu umístěném na flash disku, jež je přílohou oznámení o přestupku na č. 1. 1 správního spisu, jsou zachyceny příchody žalobce a) a žalobkyně b) a jejich zvonění na zvonky umístěné na dveřích kovoobráběcí dílny, resp. soukromého bytu. Z těchto záznamů je zřejmé, že žalobci po zazvonění nevyčkají příchodu kohokoliv, ale naopak ihned odcházejí. Jeden ze souborů videozáznamu pak zachycuje žalobkyni b) v situaci, kdy značnou silou kope do čtyřkolky umístěné podél zdi kovoobráběcí dílny.

17. Žalobci na ústním jednání dne 19. 8. 2019 sdělili, že v situaci, kdy se nemohou dozvonit na zaměstnance dílny, nezbývá jim, než zvonit na majitele, tedy pana Š. a jeho rodinu. Do soukromých dveří nikdy nešli, skončili pouze u dveří dílny. Žalobkyně b) na tomto ústním jednání potvrdila, že kopla do předmětné čtyřkolky pana Š. (zaměstnance dílny) pod vlivem dlouhotrvajícího stresu. Věděla, že tímto kopnutím nemůže pneumatiku nijak poškodit, neboť čtyřkolka je stavěná do terénu. Pokud by skutečně chtěla něco poškodit, vybrala by si nějakou jinou část.

18. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Z tohoto důvodu soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na stranách 6 - 8, kde se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobců. Podstata soudního přezkumu nemůže spočívat v tom, že bude opět provedeno jinak formulované odůvodnění a rozsáhlá narace za cílem zopakovat žalobcům již jednou vyslovené. Rovněž tak soud odkazuje na poslední odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabývá druhem a výší uložené sankce.

19. Jak již uvedeno výše, žalobci především namítají, že společné zvonění na zvonky majitele dílny p. Š. nebylo úmyslnou schválností a žalobci tedy nenaplnili skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o přestupcích. Žalobci namítali uvedené již v odvolacím řízení, přičemž žalovaný se této námitce dostatečně věnoval na s. 6 napadeného rozhodnutí. Uvedl, jakými důkazy bylo prokázáno protiprávní jednání žalobců. Jednalo se o svědecké výpovědi majitele dílny p. Š., zaměstnance p. Š., obou žalobců, a dále o videozáznamy z kamerového systému umístěného na domě p. Š.. Oba správní orgány po zhodnocení důkazů dospěly k závěru, že žalobci naplnili skutkovou podstatu předmětného přestupku.

20. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí se musí soud ztotožnit se závěry žalovaného i městského úřadu. Krajský soud ověřil, že svědecké výpovědi jak p. Š. a p. Š., tak i žalobců jsou ve shodě s videozáznamem z kamerového systému. Z tohoto videozáznamu je zřejmé že žalobci v předmětných dnech v brzkých ranních hodinách chodili zvonit na zvonky umístěné u vrat do dílny i do garáže. Z videozáznamů vyplývá, že žalobci po zazvonění nečekali na příchod zaměstnance, majitele či kohokoli jiného, ale namísto toho ihned odešli. Takové opakované jednání lze hodnotit jako přestupek proti občanskému soužití spáchaný učiněním schválnosti. Ve shodě s žalovaným soud takové jednání hodnotí jako hrubé, činěné naschvál.

21. Ustálená judikatura považuje za hrubé jednání takové jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti či nesprávnosti (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 – 64). Při hodnocení je tedy třeba rozlišovat jednání pouze nevhodné (nezdvořilé) a jednání hrubé. Jak již soud uvedl, jednání žalobců zcela jistě přesáhlo rámec pouhé nevhodnosti a lze ho tedy hodnotit jako hrubé. Opakované jednání spočívající ve zvonění na zvonky v brzkých ranních hodinách (cca mezi 5 a 6 hodinou ráno) a tedy buzení obyvatelů sousedního domu bez vyčkání na jejich příchod nemůže být hodnoceno jako pouhá nevhodnost (např. porušení pravidel slušnosti). Takové jednání je totiž způsobilé již zásadní měrou zasáhnout do práv obyvatelů předmětného domu, tedy především do práva na pokojné občanské soužití.

22. Pokud nyní žalobci předkládají soudu určitá tvrzení, jež mají dokládat, že jejich jednání nebylo vedeno zlým úmyslem či naschvál, pak tyto nepovažuje soud za věrohodné a smysluplné. Žalobci tvrdí, že pokud by skutečně měli zlý úmysl, „*vymysleli by nějaký jiný způsob*“. Tvrzení, že žalobcům nebylo příjemné opakovaně vstávat a jít v nočním oblečení brzy ráno zvonit na dům majitele dílny p. Š. je sice uvěřitelné, avšak nijak nezprošťuje žalobce z odpovědnosti za prokázaný přestupek. Skutečnost, že se při páchání přestupku necítili komfortně, není nikterak relevantní. Navíc žalobci sami uvedli, že tak činili „*s nadějí, že zazvoněním dají zřetelně najevo, že jsou uprostřed noci buzeni*.“ Žalobci tak v předmětných dnech nechtěli s majitelem dílny, resp. s obyvateli sousedního domu nic (případný hluk od strojů) řešit, neboť takový úmysl by jinak dali najevo vyčkáním na příchod někoho z obyvatelů domu po zazvonění. Soud v této souvislosti rozumí úvaze, že opakované projednávání věci mezi znesvářenými sousedy by patrně k cíli nevedlo. To však žalobce neomlouvá z jejich nevhodného jednání. Naopak věrohodným je závěr správních orgánů o tom, že zazvoněním a okamžitým odejitím chtěli obyvatelé domu jen bez dalšího vzbudit či jinak obtěžovat. Těžko lze v takovém jednání nespátrovat schválnost, jak se žalobci snaží namítat.

23. Pokud by se soud měl vyjádřit k motivu celého jednání žalobců, který lze spatřovat v nadměrném hluku ze strojů používaných v kovoobráběcí dílně a tím k dlouhodobému rušení žalobců ze spánku, uvádí k tomu krajský soud následující. Předně je třeba uvést, co již uvedl žalovaný i městský úřad. Totiž, že předmětem tohoto řízení nemůže být posuzování případného porušení přípustných limitů hluku ze strany majitele dílny, zákazu nočních prací v dílně či snad dokonce posuzování souladu, resp. rozporu stavby dílny s územním plánem a se zákonem. Pokud jsou žalobci rušeni hlukem z předmětné dílny, a soud toto tvrzení nikterak nezpochybňuje, musí sami iniciovat postup, resp. řízení, v němž může být například prokázáno porušení některých hygienických norem stanovujících

přípustnou mez hluku, případně může jít o řízení, v němž budou namítat porušení příslušných (hygienických, stavebních či jiných) předpisů týkajících se užívání dílny. V tomto přestupkovém řízení však k řešení takových otázek není prostor.

24. Předmětem tohoto řízení je odpovědnost žalobců za jejich přestupkové jednání. Správní orgány tak mohly k žalobcům vylíčeným okolnostem nanejvýš přihlídnout v rámci stanovení druhu a výše sankce, což také učinily a uložily za toto jednání pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby. Nelze přisvědčit ani námitce žalobců, že jejich jednání bylo pouze jakousi obranou před hlukem šířeným z dílny sousedního domu. V jednání žalobců nelze spatřovat odvracení bezprostředně hrozícího nebezpečí. Bylo prokázáno, že žalobci zvonili i na zvonky nacházející se vedle dveří vedoucích do soukromé části domu a rovněž, jak již několikrát uvedeno, žalobci nečekali na příchod obyvatelů domu.

25. Žalovaný správně uvedl, že z videozáznamů přiložených žalobci k odvolání ničeho podstatného pro projednávanou věc nevyplývá. Stejného názoru je i soud. Na předmětném videozáznamu jsou vesměs pouze záběry na radiobudík s uvedeným časem. Takový videozáznam nemůže žalobce nikterak vyvinut z přestupku. Opět lze pouze podotknout, že taková videodokumentace by snad mohla za určitých okolností mít význam například v řízení, jehož předmětem bude posouzení hygienických limitů hluku v dané lokalitě. V projednávané věci je však takový důkaz irelevantní, neboť neprokazuje, že by se žalobci přestupkového jednání nedopustili. Soud je tak toho názoru, že správní orgány svá rozhodnutí stran schválnosti jednání žalobců dostatečně pečlivě odůvodnily. Důkazy byly řádně provedeny a závěry z nich plynoucí jsou plně přezkoumatelné.

26. Další námitka žalobců se týkala údajně nesprávně posouzeného jednání žalobkyně b), spočívajícího v opakovaném kopnutí do pneumatiky čtyřkolky, které správní orgány vyhodnotily jako pokus přestupku dle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o přestupcích. Argumentaci, že kopnutím nohou obutou do gumové pantofle nemohla žalobkyně b) poškodit předmětnou čtyřkolku použili žalobci již v odůvodnění svého odvolání. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (s. 7) k tomu uvedl, že „(...) *kopáním do pneumatiky čtyřkolky zřejmě nedojde k jejímu úplnému zničení, prokopnutí či roztržení, avšak může být nepochybně poškozena např. poškrábáním či jiným narušením povrchu, může dojít i k poškození dalších částí vozidla.*“ K tomu krajský soud nemá, co by více dodal. S odůvodněním žalovaného se zcela ztotožňuje. Z videozáznamu z kamerového systému je patrné, že žalobkyně b) kopnula opakovaně (několikrát) do pneumatiky čtyřkolky poměrně značnou intenzitou, neboť se čtyřkolka vlivem jejího počínání rozkývala.

27. Tvrzení žalobkyně o jakékoli nemožnosti poškození čtyřkolky není bez dalšího na místě. Není pravdou, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou, zda žalobkyně svým jednáním mohla čtyřkolku vůbec poškodit. To vyplývá již z výše citované části napadeného rozhodnutí, kde žalovaný na základě videozáznamu uzavřel, že kopáním do pneumatiky sice zřejmě nedojde k úplnému zničení, avšak ostatní poškození vyloučeno není. Lze sice uvěřit žalobcům, že žalobkyně b) jednala ve stresové situaci vlivem frustrace z nadměrného hluku, to jí však nezbujuje odpovědnosti za její protiprávní jednání. Žalobkyně b) si musela být vědoma toho, že takto intenzivní kopání, jehož vlivem se čtyřkolka rozpohybovala, ji může poškodit. Předmětná čtyřkolka je sice patrně uzpůsobena pro provoz v terénních podmínkách, to však rozhodně neznamená, že je také automaticky lépe „vybavena“ proti násilným zásahům, jako například kopání. Taková zjednodušená argumentace by vedla k absurdním závěrům.

28. Z videozáznamu je patrné, že razance s jakou žalobkyně b) kopala do předmětné čtyřkolky, byla již s to zapříčinit určité její opotřebení či drobné poškození. Nejednalo se kop nohou do pneumatiky velkého dopravního prostředku (např. nákladního automobilu) o váze několika tun, který by téměř jistě nešlo takovým postupem poškodit. Předmětná čtyřkolka takovým masivním prostředkem o takové hmotnosti není, což je patrné právě ze vzniklého pohybu. Lze k tomu dodat, že i samotné kolo čtyřkolky je složeno z více částí (přínejmenším disk, plášť, ventilek, ev. duše), přičemž například kopem do ventilku jako nemasivní čisti může dojít k jeho poškození. Dále v daném případě nelze shledat žádný rozumný důvod, proč by se byť jen běžného opotřebovávání cizí věci (to může být ve svých důsledcích považováno i za poškození, které se neprojeví ihned) mohla, na rozdíl od vlastníka či provozovatele, dopouštět právě žalobkyně b) jako osoba nemající jakýkoli vztah k této movité věci. Žalobkyně b) kopala do čtyřkolky opakovaně, intenzivně, úmyslně a též s vědomostí toho, že tato patří osobě zaměstnance dílny, jejíž provoz je původcem hluku. Nelze takový postup vyhodnotit samostatně jako pouhý výraz frustrace nesouvisející s dalším jednáním žalobce a) a žalobkyně b).

29. Pokud jde o namítanou možnost zániku odpovědnosti za pokus přestupku, kdy žalobkyně dobrovolně přestala do pneumatiky kopat, aniž by ji poškodila, soud takové námitce nepřisvědčuje. Ze záznamu podle soudu naopak vyplývá, že žalobkyně b) po ukončení kopání z místa odchází, nikterak nekontroluje, zda svým jednáním věc poškodila či nikoli. Tvrzení o dobrovolném zanechání tohoto jednání lze tak hodnotit jako spíše účelové. I zde se tedy krajský soud shoduje s tím, jak jednání žalobkyně b) posoudily správní orgány. Odůvodnění jejich rozhodnutí je v této části rovněž plně přezkoumatelné.

30. Žalobci v žalobě namítali nedostatečně odůvodněné a tedy nepřezkoumatelné rozhodnutí o uložení pokuty. S tím se však krajský soud neztotožňuje. Žalobci a) byla za jeho výše popsané jednání uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a žalobkyni b) pokuta ve výši 500 Kč. Městský úřad vyhodnotil u žalobce a) jako přitěžující okolnost tu skutečnost, že žalobce a) již byl jednou u prvostupňového orgánu projednáván a uznán vinným pro přestupek proti občanskému soužití. U obou žalobců pak správní orgány shledaly jako polehčující okolnost existenci dlouhodobých sporů ohledně hluku šířeného z předmětné dílny v sousedním domě. Pokutu, kterou městský úřad uložil žalobci a) a žalobkyni b) pak lze hodnotit jako výchovnou, v podstatě symbolické výši. Pokuta byla uložena na samé spodní hranici zákonné sazby, když za skutek, kterého se dopustila žalobkyně b) dovoluje zákon uložit pokutu až do výše 50.000 Kč.

31. Není pravdou, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty, jakož i, že nepřihlédly k pohnutce a k okolnostem, za nichž byly přestupky spáchány. Soud již jednou uvedl, že správní orgány přihlédly k okolnostem, při nichž byly přestupky spáchány (existence sporů ohledně hluku). Správními orgány bylo přihlédnuto i k tomu, že předmětná čtyřkolka nebyla jednáním žalobkyně b) poškozena, resp. její poškození nebylo prokázáno. Správní orgány se vyjádřily i ke škodlivosti jednání žalobců, když shledaly, že jejich jednání je méně závažné, nebyl jím způsoben žádný závažný následek ve formě ublížení na zdraví či škodě na majetku.

32. Závěrem tohoto žalobního bodu pak ještě žalobci namítali, že žalovaný na rozdíl od prvostupňového orgánu přihlédl k pohnutce jako k polehčující okolnosti, čímž mělo dojít ke zkrácení práv žalobců, neboť jim bylo znemožněno se k pohnutce vyjádřit, uplatnit námitky či se proti ní odvolat. Takový názor však krajský soud nesdílí. Nikoli

každé pochybení prvostupňového orgánu totiž musí mít za následek nezákonnost rozhodnutí. NSS v rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 383/2018–36, bod 16 uvedl, že „Krajský soud správně konstatoval, že uvedené pochybení správního orgánu I. stupně napravil žalovaný, který se s námitkami obsaženými ve vyjádření stěžovatele v napadeném rozhodnutí zabýval, a nedošlo tak ke zkrácení stěžovatelových práv. Rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně totiž tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003–56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007–80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007–98). Se stěžovatelem sice lze souhlasit, že správní orgán I. stupně nemůže zcela rezignovat na vypořádání námitek a přenechat to v plném rozsahu odvolacímu orgánu, nicméně pokud k takové skutečnosti dojde (a v tomto případě to bylo z pochopitelného důvodu), nedochází ke zkrácení práv účastníka řízení, jestliže se s těmito námitkami vypořádá odvolací správní orgán.“

33. Podobně v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 7 As 289/2018–32, bod 28 NSS uvedl: „Postupem žalovaného nedošlo ani k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Z konstantní judikatury správních soudů totiž vyplývá, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil drobné vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, publ. pod č. 2646/2012 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013–25, nebo rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2010, č. j. 29 Ca 221/208 –48, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2010, č. j. 51 Ca 14/2009–30).“ Ve světle uvedeného tak má krajský soud za to, že se správní orgány dostatečně zabývaly všemi okolnostmi důležitými pro stanovení výše uložené pokuty. Výši uložené pokuty pak správní orgány řádně a přezkoumatelně zdůvodnily. I tuto námitku tak musí soud odmítnout.

34. Za situace, kdy pokuty uložené žalobcům jsou na samé spodní hranici zákonné sazby, a soud se s takovou výší ztotožňuje, není na místě vyhovět návrhu žalobců na moderaci sankce. Uložená pokuta žalobci a) ani žalobkyni b) není ve zjevně nepřiměřené výši, jak to pro případnou moderaci vyžaduje ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012–36, bod 26 „Používání výrazu „přiměřenost uložené pokuty“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená.“ Jak již uvedeno v předchozím bodu tohoto rozsudku, pokuty uložené žalobcům za jejich přestupky plně zohledňují všechny okolnosti, za nichž byly spáchány. Pokuty byly uloženy v takové výši, kdy plní jen výchovnou funkci, v žádném případě je nelze s ohledem na výše uvedené hodnotit jako nepřiměřené či snad likvidační.

35. V posledním žalobním bodu pak žalobci namítají, že žalovaný nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu a způsobem stanoveným zákonem, pročez i napadené rozhodnutí je tedy nezákonné. Žalobci však v tomto žalobním bodu pouze znovu opakují námitky uvedené převážně v prvních dvou bodech jejich žaloby. Jedná se o údajné

neposouzení toho, zda se ze strany žalobců ve vztahu ke zvonění jednalo o schválnost a hrubé jednání či zda opakované kopnutí do pneumatiky je společensky škodlivé a dosahuje stupně přestupku. Zde tedy krajský soud odkazuje především na body 16 – 19 tohoto rozsudku, kde se k těmto námitkám již jednou vyjádřil. Krajský soud zastává názor, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami vznesenými v nepříliš přehledném odvolání na č. 1. 36 správního spisu. Z odvolání i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Povinnost vypořádat se s námitkami v odvolání však podle soudu neznamená, že odvolací orgán je povinen reagovat na každou jednotlivost uvedenou v často rozsáhlých odvoláních (v tomto případě čítalo odvolání 12 stran textu), neboť analogicky i v odvolacím řízení jsou plně aplikovatelné závěry již jednou citovaného rozsudku NSS ze dne ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13. Z tohoto pohledu tak soud hodnotí žalované rozhodnutí jako plně přezkoumatelné.

36. Navíc pokud jde o namítané nevypořádání se s odvolací námitkou stran křivého obvinění žalobců ze strany městského úřadu, kterého se měl městský úřad podle žalobců dopustit tím, když uvedl, že „(...) ze záznamu je nade vší pochybnost prokázáno, že se oba obvinění dopustili jednání, které je jim kladeno za vinu, (...)“, soud k tomu dodává, že žalovaný i městský úřad ve svých rozhodnutích uvedly, jakými úvahami se při projednávání přestupku řídily. Není pravdou, že by městský úřad rezignoval na jiné důkazní prostředky a spokojil se jen se záznamem z kamerového systému. Z odůvodnění jeho rozhodnutí plyne, že vzal v potaz i svědecké výpovědi. Výše citovanou větou dal podle soudu městský úřad pouze najevo, že záznam z kamerového systému byl v této věci zcela stěžejní, neboť celý průběh protiprávního jednání žalobců na videozáznamu je jednoznačně zobrazen. Dalšími důkazy pak byly svědecké výpovědi p. Š. a p. Š. a rovněž žalobců. Žalobci v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nijak nespороvali průběh či okolnosti jejich jednání, jak je zachyceno na videozáznamu z kamerového systému (např. čas, osoby zobrazené na záznamu). Pouze ve správním řízení a posléze prostřednictvím správní žaloby namítali, že jejich jednání nemůže být hodnoceno jako přestupek. Tyto jejich námitky však byly spolehlivě vyvráceny již ve správním řízení.

37. S ohledem na shora uvedené soud žalobu za důvodnou nepovažuje, neboť žalobci na svých právech zkrácení postupem žalovaného nikterak nebyli. K porušení zákonné úpravy ze strany obou správních orgánů, jejichž rozhodnutí po odvolacím řízení, tvoří jeden celek, nedošlo. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Návrhu žalobců na moderaci uložené sankce podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. nebylo na místě vyhovět (viz bod 35 tohoto rozsudku).

38. O náhradě nákladů řízení mezi žalobci a žalovaným soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 6. října 2020

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce